

си станалъ архиперей на българската църква? Няма, вѣй-
водо, ти наистина си станалъ Панайотъ*).

— Всичко си има край, всичко си има време! Азъ Хитю-Оглу искамъ да стана чадо Божие, да слугувамъ на неговото име, на неговиятъ народъ. Стига вече дѣто съмъ хайдутувалъ, време е да стана юнакъ, а слѣдъ това ще се покалугера, ще отиджъ въ мѣнастирътъ да моля Бога за своитѣ грѣхове.

— Щастливъ си ти, вѣйводо, че си достигналъ до тази, втора стѣпень; може би ще дочакашъ и третата, ако куршумтъ, саблята или бѣсилката не те испроводятъ безъ покаяние на онзи свѣтъ за да се каешъ за своитѣ грѣхове. Азъ пакъ съмъ още въ първата стѣпень и нѣма да достигна до втората: ще ме убиятъ хайдутинъ, или ще си умржъ таквъ.

Той си наведе очитѣ и се замисли.

— Не се грижи. Кой знае каква сѣдба те очаква. Я поглѣдни на Мирза Паша, той кради конѣ и волови, тайната е испроводилъ много хора на далѣченъ пѣтъ, само не въ Брашованъ, стоя задрѣнъ въ терсаната въ Цариградъ, на краката му дрѣнчаха вериги, а най-сетнѣ стана Муширъ, намѣстникъ на една областъ. Колко пѣти го осѣждаха въ Цариградъ на заточение! Ще издоятъ отъ него златото, и пакъ ще го проводятъ главенъ началникъ за да събира изново. Крава млѣчна, лесно е да се дои. Може би и тебъ те очаква такова щастие.

— Охъ не ме чака! азъ зная, че ще си умржъ хайдутинъ.

— Ако е така, то това тѣй трѣбва и да бѣде, не можешъ да отидешъ противъ сѣдбата. Ще затѣжатъ и заплачатъ слѣдъ тебе булкитѣ и дѣвойкитѣ. Въ нашата земя за хайдутина плачатъ нашитѣ жени, за юнакътъ нашиятъ народъ, за калугерина нашиятъ дяволъ, или пакъ нѣкой чуждъ.

— Ами за *валиитъ и мютесарифитъ*?

— За тѣхъ плачатъ *Каймакамитъ*, които сѣ станали такива отъ чибукчин или *гавазы*, или пакъ *чама-*

*) Отъ Пана, — Панагия, Всесвятая, Божия Матерь.